

Каза глухо, със стиснато гърло

- Е?

Александър махна с ръка.

- Нашият човек е в капана.

- Къде го хванахте?

- Към седмия час кир Тодор поиска да слезе с пазача си, през южната порта, във фружката махала, за да купи дар на жена си от дубровнишките търговци. Пазачите му го отведоха. В това време, наши люде, назабелязано почнаха да го следят. Бях ги оставил на стража още от по-рано, под водоемния край на брега на Етъра, под моста за Момина крепост. Влезли в едно дюкянче за златни и сребърни съдове. На глед вътре нямало нищо. Кир Тодор купил златна купа и сребърни поднеси. По едно време нашите наблюдатели забелязали, че синьото ружо на гърка не се вижда. Един от тях влязал, попитал за цената на една позлатена купа и се огледал. Комнен го нямало. Дал знак. В ханчежо нахълтали блюстителите. Навързали търговеца и двамата тодорови стражи. Допрели ками до гърдите им: "Ще мълчите, или живота ви!" Проклетият измамник ги бил подкупил с пари и разни лъстиви обещания. Търговецът пръв се окопитил. Показал някаква врата скрита зад някаква завеса. Отварят вратата. И какво да видят? В една малка стаица се натикали като гниди кир Тодор, Деян, Николица, Видул...

- Какво?

- Да! И Богдан, и Трофим и Диман... Не вярваш ли? Заловили ги тъй както са били, втрещени, без да могат дума да кажат. От тази стаица пък се отивало в някаква кръчма, която излизала на отвъдната улица. Тъйе едни минавали през дюкянчето, други през кръчмата. Хитро скроена работа.

- Трижпроклетници! - пошъпна гневно царят.

- А сега цакаме твоята повеля - напомни Александър. - Всички са навързани в западната тъмница. Дорде съмне трябва да бъде свършено